

VII

Влиза Лили Бърмова.

(Тя е изненадана от обстановката).

Бърмова. Простете, г-нъ Самокосовъ, че безъ да се познаваме (препоръчва се) знамъ колко е скъпо времето на художника, но нѣмаше какъ да ви изпратя събранитѣ абонаменти за първата ви картина. Още по-вече, че вие желаете лично да ви се предаватъ.

Самокосовъ. Събрахте ли поне 2—3?

Бърмова. Само двесте.

Самокосовъ. И вие мислите, че сж малко.

Бърмова. За вашитѣ чудни картини — хиляди сж малко.

Самокосовъ. Очаквахъ похвала, но такова надценяване! Да не би това да е фантазия на поетъ.

Бърмова. Вие знаете, че азъ пиша стихове?

Самокосовъ. Не! но знамъ, че тъй преувеличаватъ поетитѣ.

Бърмова. За да се увѣрите — ето (изважда снопъ банкноти и ги слага на масата):

Самокосовъ. Не мога да повѣрватъ очитѣ си!

Бърмова. Та, вие, голѣмитѣ художници въобще не вѣрватъ какво ценно нѣщо сте въ тоя сивъ животъ.

Самокосовъ. Това е изненада за мене госпожице...